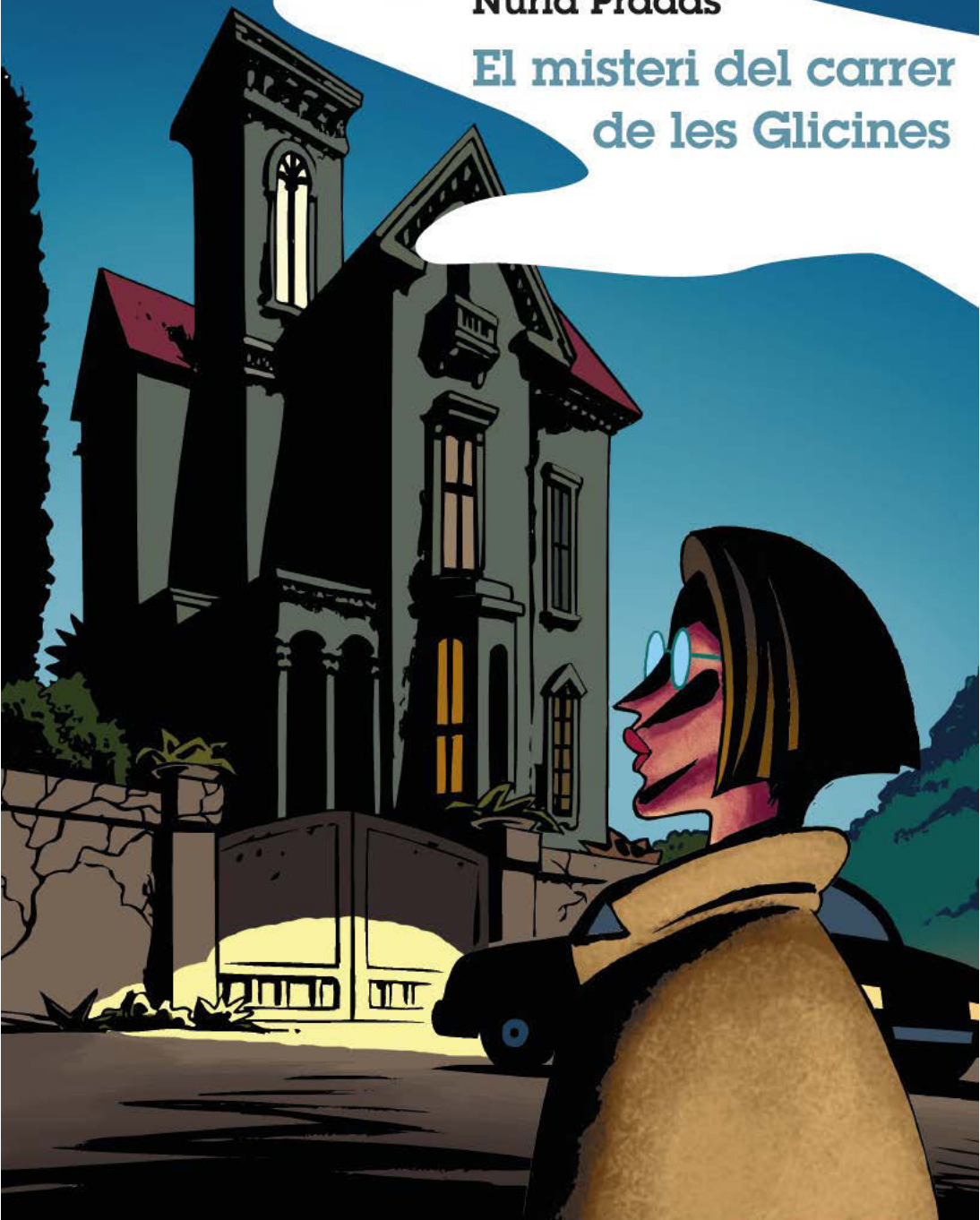

bam
bú

Núria Pradas

El misteri del carrer
de les Glicines

Editorial Bambú és un segell
d'Editorial Casals, S. A.

© 2006, Núria Pradas
© 2006, Editorial Casals, S. A.
Tel. 902 107 007
editorialbambu.com
bambulector.com

Disseny de la col·lecció: Miquel Puig
Il·lustració de la coberta: Pedro Espinosa

Novena edició: abril de 2016
ISBN: 978-84-8343-002-6
Dipòsit legal: M-44.750-2011
Printed in Spain
Impress a Anzos, S.L., Fuenlabrada (Madrid)

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

**El misteri del
carrer de les Glicines
Núria Pradas**

**bam
bú**
EDITORIAL

I

10 de juny de 1968

El capvespre tenyia el cel de color taronja. Els carrers, abatuts per les altes temperatures d'aquell dia de juny que anunciava l'estiu, s'omplien de treballadors que abandonaven fàbriques, oficines i comerços, i tornaven a casa. Aquest era el cas d'en Damià, un noi de vint anys que tan sols feia una setmana que treballava com a il·lustrador en una important revista gràfica. La feina l'apassionava i, encara que reconeixia que mai no l'hauria aconseguit sense la influència del seu pare –un destacat banquer de la ciutat que es deia com ell, Damià Serra–, havia decidit agafar-se a aquella oportunitat sense dubtar-ho i lluitar amb totes les forces per guanyar-se un lloc, ell tot sol, en el difícil món de la il·lustració.

De moment, durant aquella primera setmana de feina, havia servit més cafès que dibuixos havien sortit de la seva ploma, àvida d'una oportunitat. Però en Damià

no era impacient. Al contrari, tothom el considerava un noi sensat, molt segur d'ell mateix, i posseïdor d'un caràcter afable i tranquil.

En Damià abandonà la redacció a les set de la tarda. S'aturà al quiosc de la cantonada. Es va treure tres pessetes de la butxaca i va comprar La Vanguardia. Els altres dies, després de la feina, se n'anava de dret a casa, però aquell dia era divendres i en Damià havia quedat amb uns amics per anar al cinema. Li tocava triar la pel·lícula. Per això va començar a fullejar, distretament, el diari. La notícia de la setmana, l'assassinat d'en Robert Kennedy, encara protagonitzava els titulars del dia. Però en Damià s'havia proposat gaudir del seu primer cap de setmana sense treballar i no volia que res li enterbolís la festa. Per això, passà ràpidament els fulls fins a trobar la cartellera d'espectacles. Tot fullejant el diari, havia arribat a la parada de l'autobús que l'havia de dur fins a casa.

En Damià no podia saber que no hi arribaria mai, a casa seva.

II

S'estava dret a la parada de l'autobús, que s'omplia de gent per moments. Però ell no se n'adonava; tenia els ulls fixos en la cartellera de cinemes i, fora d'això, res no semblava importar-li. Al Novedades feien *Adivina quién viene esta noche*, amb l'Spencer Tracy i en Sidney Poitier, i al Lido, *El planeta de los simios*, amb en Charlton Heston. Li havien parlat molt bé de totes dues, però ell preferia mil vegades la subtil sornegueria d'en Tracy a les demostracions musculoses d'en Heston. Sí, anirien a veure la d'en Tracy.

El soroll d'una frenada li va fer aixecar el cap. Era el seu bus. S'hi va dirigir a poc a poc, en lenta processó, darrere de la llarga cua de gent que s'havia anat formant durant aquella estona. Es fixà en la noia del davant; era difícil no fixar-s'hi. Un perfum dolç, afruitat, va començar a omplir-li tots els sentits i li va fer fixar la vis-

ta en aquella desconeguda que, al principi, li havia passat desapercebuda. Tal com la veia, d'esquena, el que més li va cridar l'atenció fou la llarga cabellera negra. El cabell llis i brillant li queia fins a la cintura, com una cascada d'atzabeja. La gent empenyia, i sense voler, encara que sense lamentar-ho tampoc, s'enganxà una mica més a la noia, que s'apressà a enfilarse a l'autobús. Ell s'hi enfilà al darrere. Els cabells negres de la noia li fregaren la cara i aquell perfum intens el transportà molt lluny de tota realitat. La noia havia agafat el bitllet abans que ell i s'allunyava pel passadís, cap al davant del cotxe. Ell la va seguir, obrint-se pas a cops de colze fins que va aconseguir situar-se al seu costat. No s'adonava que el cor li saltava amb violència dins del pit. Si en aquell moment s'hagués parat a pensar què feia, què sentia i què pensava, en Damià no s'hauria entès a si mateix. Però no podia perdre el temps pensant. Ell volia cridar l'atenció de la noia; volia que es girés, que li mostrés els ulls que ara només eren una promesa misteriosa; uns ulls que imaginava dolços com el perfum que desprenien els cabells negres: olor de mandarina, olor de tarongina...

Els desitjos d'en Damià es van fer realitat de seguida. L'autobús va frenar amb brusquedat i el cos de la desconeguda topà amb el seu. Ella es girà, per disculpar-se amb un somriure. Uns ulls ametllats, negres, intensos, es clavaren en els d'en Damià. Una descàrrega elèctrica, violenta, el va sotraguejar de dalt a baix. Ella somreia en silenci. Ell no va poder dir res, no va poder somriure. No

sabia per què, però acabava de decidir que volia posar el seu destí en mans d'aquells ulls negres.

Quan la noia va baixar de l'autobús, en Damià no dubtà a baixar darrere d'ella. No era la seva parada, evidentment, però com podia pensar llavors en la seva parada, en els amics que l'esperaven per anar al cinema, o en l'Spencer Tracy? La vida d'en Damià estava fent un gir rotund, havia estat totalment trasmudada per aquella mirada intensa, de foc; per aquells cabells negres, perfumats. El Damià tranquil, equilibrat, el noi que sempre tocava de peus a terra, acabava de desaparèixer darrere d'una desconeguda que el conduïa, inexorablement, cap a un destí inquietant.

Seguia les passes de la noia a una distància gens prudent. Ella, devia adonar-se de la persecució a què era sotmesa. Però continuava caminant tranquil·la, com si no s'adonés de res, com si res no passés; o com si el fet que la seguissin pel carrer fos la cosa més natural del món.

Així, un darrere l'altra, van anar enfilant carrers que en Damià no havia vist mai abans. Van passar per una placeta que semblava treta d'una postal i van trencar cap a un carreró angost, tranquil, ombrejat per les espesses arbredes de les finques que s'amagaven darrere de les reixes, imponents i senyorívoles. Si hagués tingut ulls per veure alguna altra cosa que no fos la noia morena, en Damià s'hauria pogut adonar de la bellesa singular d'aquell lloc desconegut.

Inesperadament, la noia es girà cap a ell, plantant-li cara. Ell s'aturà, expectant. Esperava alguna cosa, sí, però

no sabia ben bé què, tan gran era el grau d'atordiment en què havia caigut.

–Ja hem arribat –va dir-li ella, amb aquell somriure generós, encantador, que ja li havia vist a l'autobús, i amb una veu vellutada que semblava arribar de molt lluny.

S'havia aturat davant d'una reixa majestuosa, on s'apaivagava la severitat freda del ferro amb el color i la calor de les glicines.

En Damià va continuar callat.

–Vols entrar amb mi? –el va convidar la desconeguda.

Ell no va respondre.

–Vols entrar? –va insistir, sense perdre la lluïssor temptadora dels ulls.

Davant la impassibilitat del noi, la desconeguda va tornar a somriure. Va treure una clau de la bossa que duia penjada a l'espatlla i va obrir la portella de la reixa, que no tornà a tancar. La noia la va travessar i avançà unes passes pel jardí que menava a la casa, un edifici de dues plantes que potser, en una altra època, s'havia alçat elegant i majestuós enmig del jardí.

La noia es va girar una vegada més cap a en Damià i va tornar a somriure, convidant-lo de bell nou, en silenci, a seguir-la.

I en Damià travessà el llinard del misteri.

III

Estiu del 2000

L'Helena ja no tenia llàgrimes. Els ulls se li havien assecat de tant plorar. Però la pena no es desfeia, no es fonia amb les llàgrimes; no s'eixugava mai.

Feia just un mes que en Marc havia desaparegut. En Marc, el seu xicot, l'havia trucada a les set des de la feina per quedar amb ella:

–A les vuit davant de casa teva –va ser l'últim que li va sentir dir.

Com cada divendres, l'Helena i en Marc es disposaven a construir el seu espai d'oci i de llibertat. Quaranta-vuit hores per estar junts i divertir-se. Des que sortia amb en Marc, l'Helena no obria ni un llibre els caps de setmana. Les seves notes se n'havien ressentit i ja no eren tan brillants com abans de començar a sortir amb el noi: però, a ella, això tant li feia, perquè si bé era cert que les notes –estava fent Dret– havien empitjorat, ella

se sentia més feliç que mai. I és que en Marc era el seu primer amor. El seu primer amor de debò, és clar! I l'estimava tant! Estava segura que havia de ser el primer i l'últim, l'únic amor de la seva vida.

L'Helena va esperar inútilment en Marc, dreta al carrer, cinc, deu, vint llargs minuts. S'estranyà, mai no s'endarreria. Al cap de mitja hora, nerviosa, li va trucar al mòbil. L'aparell estava fora de servei. A les nou, va decidir trucar a casa del noi, amb l'esperança que agafés el telèfon en Guillem, el germà del seu xicot, i no el pare o la mare, que només coneixia de vista i cap als quals sentia una mena de pudor estrany que la tallava molt.

S'hi va posar en Guillem, però les seves paraules no van ser gaire tranquil·litzadores.

–En Marc? No, no ha vingut a casa. Em pensava que estava amb tu.

L'endemà, cansats de buscar-lo inútilment per cases d'amics i hospitals, els pares van denunciar la desaparició del seu fill a la policia. A comissaria, van fer els tràmits de rigor: van omplir una fitxa amb les dades del desaparegut i van interrogar la família, els amics i els companys de feina. Van interrogar l'Helena. I després... res! Calia esperar uns dies, que les investigacions donessin fruits, va dir l'inspector en cap. Però l'inspector se'n va estar molt, de dir el que el seu olfacte li deia: allò tenia tota la pinta d'una desaparició «neta», d'aquelles que no deixen pistes. Un cas més entre el

centenar de casos de joves desapareguts a la gran ciutat durant l'any. Un d'aquells casos que no se solucionen mai.

En complir-se un mes de la desaparició d'en Marc, l'Helena va tocar fons. Aquella situació era una agonia. De vegades se sorprenia pensant que hauria preferit que en Marc fos mort. Si més no, ara sabia on era, se n'hauria pogut acomiadar; podria portar-li flors a la tomba. Però quan l'Helena prenia consciència d'aquests negres pensaments, sacsejava el cap a banda i banda, per foragitar-los. En Marc era viu. Segur que era viu! Però on era? Per què se n'havia anat d'aquesta manera? Potser en aquells moments, mentre ella el plorava, ell patia; o es trobava sol, perdut... Però per què? Per què, Déu meu, per què ell?

L'Helena es passejava, nerviosa, per l'habitació. Semblava una fera engabiada. La pena i la impotència es barrejaven i la convertien en un manyoc de nervis. Els de casa seva ja no sabien què dir-li, com consolar-la. I ella no sabia què fer. A la policia no podia tornar; cada cop que l'inspector en cap la veia venir, s'amagava, i si no hi era a temps, se la treia del damunt amb paraules amables però buides. A casa d'en Marc tampoc no volia tornar-hi. Estava molt dolguda per com l'havien tractat els pares del noi. Perquè, si bé era cert que la relació amb en Marc no era formal –feia només sis mesos que sortien i encara eren massa joves per formalitzar res–, allò no justificava el fet que la ignoressin, que la deixessin totalment de

banda, com si només tinguessin dret a patir ells; com si només se l'estimessin ells, en Marc. És clar que amb en Guillem havia estat una altra cosa. En Guillem...!

L'Helena s'abalançà cap al telèfon, decidida a parlar amb en Guillem. Si s'hi posava la mare o el pare d'en Marc, penjaria. Ja sabia que això els podia fer patir; però ells tampoc havien estat gaire considerats amb el seu patiment.

El timbre sonà una... dues... tres vegades.

«Déu meu! Va, Guillem agafa'l!»

–Sí, digui?

–Ets tu, Guillem?

–Sí. Ets l'Helena?

–Guillem, escolta... Guillem, hem de parlar.

–Helena, què passa? Estàs molt nerviosa. Que has sabut alguna cosa d'en Marc? Que en tens alguna notícia?

–No, però tinc una idea. Jo no puc estar ni un minut més així.

–Així? Com?

–De braços plegats, m'entens? Ens podem veure, Guillem? Digues que sí, per favor.

IV

Mitja hora més tard, l'Helena i en Guillem seien davant per davant, en una petita granja propera a la casa dels nois. Es coneixien des de feia sis mesos, el mateix temps que feia que l'Helena havia començat a sortir amb en Marc. El noi li va presentar de seguida el seu germà. Es portaven d'allò més bé. En Guillem era dos anys més jove que en Marc; ara en tenia vint, i estudiava segon curs de Periodisme, seguint les passes del germà gran, que ja havia acabat la carrera amb notes brillants i havia trobat, tan sols feia un parell de mesos, la primera feina en una revista, sensacionalista això sí, però de molta tirada arreu del país.

A l'Helena, li havia caigut molt bé en Guillem. Físicament era molt semblant a en Marc. Com ell, era alt i corpulent, i tenien el mateix perfil: el nas era idèntic; els llavis semblaven dibuixats per la mateixa mà. La dife-

